č. j. 6 Azs 219/2004 - 43

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: M. K.,** zastoupena JUDr. Jarmilou Vilímkovou, advokátkou, se sídlem Řeznická 3, Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2003, č. j. 7 Az 25/2003 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatelka kasační stížností podanou dne 31. 10. 2003 napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 25/2003 - 16 ze dne 30. 9. 2003, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM - 3527/VL - 10 - P01 - 2001 ze dne 15. 8. 2002, jímž nebyl stěžovatelce udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo rozhodnuto o tom, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka podala kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když především uvádí, že nesouhlasí se skutkovými závěry napadeného rozsudku, neboť rozhodnutí nemá oporu ve spisu, z něhož je zřejmé, že bylo přiměřeně prokázáno, že stěžovatelka byla pronásledována za uplatnění politických práv a svobod, má důvod se obávat i dalšího pronásledování z důvodů náboženských, národnostních a příslušnosti k určité sociální skupině. Městskému soudu vytýká, že vycházel z informací ČTK o situaci v Dagestánu, neboť se nejedná o instituci, která se situací v Dagestánu zabývá a přebírá i neověřené informace. Podklady, ze kterých soud vycházel (to se týká i zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA, ČR, Norského výboru pro uprchlíky) jsou přitom téměř tři roky staré. To, že ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 1. 3. 2001 vyplývá, že dagestánské orgány problém vachchabismu úspěšně řeší, neznamená, že je vyřešen. Stěžovatelka konečně namítá, že z rozhodnutí soudu nevyplývá, zda vachchabisté v daném území (v Dagestánu) vyvíjejí aktivity, o jaké aktivity jde, čím jsou motivovány, zda politicky, nábožensky či jinak, zda vyvíjejí nátlak vůči občanům, jaké formy nátlaku užívají, zda jde o ohrožení života, mučení, nelidské zacházení, vnitrostátní konflikt mající charakter válečného konfliktu, či terorismu, zda státní moc proti těmto aktivitám účinně zasahuje, poskytuje ochranu apod. Je toho názoru, že její námitka je zásadní pro rozhodnutí, přičemž vychází z toho, že rozhodnutí proti němuž směřuje kasační stížnost, je nepřezkoumatelné.

Ministerstvo vnitra ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, a navrhuje proto kasační stížnost zamítnout. Správní orgán jinak plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpověď stěžovatelky učiněná ve správním řízení. K otázce neaktuálnosti použitých zpráv uvedl, že stěžovatelka zemi původu opustila v lednu 2001, a je tedy zcela logické, že správní orgán při posuzování její žádosti o udělení azylu vycházel ze zpráv, které mapují časový úsek předcházející jejímu odchodu ze země původu. Soud pak při přezkoumávaní napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.); kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou a je přípustná. Kasační stížnost byla podána včas, přitom byla podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za této situace Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích uplatněných kasačních důvodů přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka kasační stížnost podala podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. Nejvyšší správní soud dovozuje, že právní otázkou, jež měla být dle stěžovatelky posouzena nesprávně, je otázka splnění podmínek pro udělení azylu. Nejvyšší správní soud

se proto zaměřil na posouzení, zda důvody, které stěžovatelka v řízení před správním orgánem uváděla, lze podřadit pod důvody podávané z § 12 zákona o azylu či nikoli. Pronásledováním je ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla jako skutečnost pro odchod ze země původu zejména její zájem na ochraně syna před vlivem vachchabistů a v řízení před správním orgánem ani nepoukázala na to, že by ze strany státních orgánů v zemi jejího původu vůči ní byly uskutečněny úkony, které by ohrožovaly její život nebo svobodu, ani že by vůči ní byla činěna opatření působící psychický nátlak nebo opatření obdobná, pak podmínka podle § 12 odst. 1 písm. a) ani b) zákona o azylu nemůže být splněna. Přitom nutno uvést, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje důvody, které již uváděla v řízení před městským soudem a s nimiž se tento soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Pokud jde o tvrzenou neaktuálnost zpráv o situaci v zemi původu stěžovatelky, zde se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s vyjádřením Ministerstva vnitra, že v daném případě je nutno vycházet ze zpráv, které se vztahují k období předcházejícímu odchodu stěžovatelky ze země původu. Problémem působení vachchabistů na území Dagestánu nebylo nutno se v daném případě nijak podrobněji zabývat vzhledem k tomu, že stěžovatelka sama neměla s vachchabisty žádné konflikty, ani jimi nebyla nijak pronásledována.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení všech řádně uplatněných a přípustných námitek stěžovatelky uplatněných v kasační stížnosti uzavírá, že v posouzení právních otázek Městským soudem v Praze neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí, ani neshledal namítané vady řízení. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo Ministerstvu vnitra, protože však tento správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že Ministerstvu vnitra, přestože mělo ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu